

[Finansministeren.]

med tjenestemandorganisationerne om lønninger. Det er i enhver henseende usundt. Hverken organisationerne eller det høje ting eller en finansminister kan have nogen interesse deri.

Jeg har som sagt gerne villet gøre disse indledende bemærkninger, som også — jeg siger det endnu en gang — rummer den tak til tjenestemandorganisationernes repræsentanter, som jeg har følt trang til at fremføre, for jeg ved meget vel, hvilket pres der ligger på organisationsledere i en situation, hvor visse grupper af medlemmerne måske mener, at der politisk er chancer, som synes uudnyttede. Så meget mere må jeg påskønne en realitetssans, der ser væk fra muligheder, som ikke er der, og samler sig om de praktisk opnåelige resultater, der ligger foran.

Efter disse indledende bemærkninger vil jeg sige nogle enkelte ord til ordførerne.

Jeg forstår, at dette lovforslag skal behandles i lønningsudvalget. Jeg havde måske næret et forfængeligt håb — men det hænger sammen med min naturlige naivitet — om, at dette lovforslag kunne være blevet gennemført uden at skulle i lønningsudvalget; men det ville ligge mig fjært at søge at forhindre lønningsudvalget i at drøfte detaljerne i et sådant forslag — så nu kommer det altså i lønningsudvalget. Jeg går ud fra, at lovforslaget vil blive vedtaget her i tinget, som det er fremsat, men det kan være rimeligt, at man i lønningsudvalget drøfter de spørgsmål, der er rejst fra forskellig side — spørgsmål, som jo ikke er nye, men har været debatteret, hver gang vi har drøftet tjenestemandsproblemer.

Det ærede medlem hr. Arnth Jensen var inde på nogle økonomiske betragtninger og mente, at den forfejlede økonomiske politik havde ført til den situation, hvori vi nu er, og at min begrundelse for den stigning i lønudgifterne, som jeg måtte anse for nødvendig, ikke var holdbar, idet der her var tale om en sammenligning med det private lønniveau. Jeg vil blot overfor dette sidste sige, at den sammenligning med det private lønniveau, som er foretaget, er en sammenligning, hvis udgangspunkt ligger i 1946, med lønningskommissionens tidspunkt som afgørende, og hvis vi sammenligner forholdene på det tidspunkt og i dag, er der naturligvis at tage i betragtning de forskellige tjenestemandsgoder, de særfordele, som tjenestemændene har at regne med, og som jeg også var inde på, sidste gang vi behandlede spørgsmålet her i tinget.

Det ærede medlem hr. Arnth Jensen spurgte mig, om jeg har sagt til den højt-

ærede statsminister, at det almindelige lønforlig lå i overkanten af landets bæreevne, og at det svækkede vor konkurrenceevne. Jeg føler ingen trang til at besvare dette spørgsmål. Jeg tror, vi alle er enige om, at det var lykkeligt, at der nåedes en fredelig udgang på den overenskomstsituation, som for kort tid siden lå til afgørelse.

Det ærede medlem mente — også andre, bl. a. det ærede medlem hr. Karl Olsen var inde på det —, at jeg skulle have givet større råderum med hensyn til de 3 pct., jeg skulle være gået videre. Vi har ialt ca. 72 000 tjenestemænd, hvis vi tager præsterne og i det hele taget alle de grupper med, der er tjenestemænd. Efter det forslag, der ligger her for rigsdagen, er de 67 500 fuldt dækkede 3 pct.-mæssigt, i overensstemmelse med de ønsker, der er fremført. Det vil sige, at 4 500 tjenestemænd må finde sig i den topgrænse, som nu engang sættes. Det kan være udmærket, at man fra forskellig side mener, at jeg burde have ført det helt igennem, at jeg burde være gået videre. Jeg kan måske få lov til endnu en gang at understrege, at jeg havde flere sider at forhandle med, og at vi i denne forhandling kunne være endt i en situation, hvor de dårligst stillede tjenestemandsgupper med rette kunne have sagt til mig: Hvordan er det muligt at skaffe penge til så uforholdsmæssigt store tillæg til de højest lønnede, når de dårligst lønnede grupper — og dem er der adskillige af — ikke kunne få mere end det, her er givet? Hvis jeg, hvad der for mig var afgørende, overhovedet skulle have enighed mellem alle tjenestemandsgupperne — og det ved tjenestemandorganisationernes repræsentanter for deres vedkommende fuldtud fra forhandlingerne —, måtte jeg ende i en løsning som den, der her er tale om, en løsning, som jeg iøvrigt også må betegne som forsvarelig.

Der er også fra flere sider talt om pensionisterne. Jeg vil henvise til de bemærkninger, jeg gjorde herom under forhandlingerne i oktober 1948. Det er ganske urigtigt, hvis man vil forsøge på at forklare pensionisterne eller den danske befolkning, at vi behandler statens pensionister dårligt. Det er ikke rigtigt! Hvad er derimod rigtigt? Det er rigtigt, at vi har behandlet pensionisterne så godt, at de med det foreliggende lovforslag får 504 kr. mere om året, end tjenestemandsløvgivningens reguleringsbestemmelser berettiger dem til. Og når man fra anden side taler om selvpensionister, så lad mig sige, at selvpensionisterne har jo ingen stat at gå til, der kan give dem reguleringsstillæg i enhver situation. Det vil ikke